

Производството е по реда на чл.32 вр. чл.16 от Закона за признаване, изпълнение и изпращане на решения за конфискация или отнемане и решения за налагане на финансови санкции (ЗПИИРКОРНФС).

Образувано е по повод изпратено от Република Румъния, Удостоверение по чл.4 от Рамково решение 2005/214/ПВР на Съвета на ЕС относно прилагането на принципа за взаимно признаване на финансови санкции, издадено въз основа на решение №467/22.11.2022г., влязло в сила на 31.01.2023г., на Окръжен съд – гр.Арад, Република Румъния, с което българският гражданин **Х.Д.Ф.** с ЕГН-*****, е осъден да заплати съдебните разноски в размер на 2000.00 румънски леи /две хиляди румънски леи/, с левова равностойност по фиксинга на БНБ към датата на решението **790.31 лв.** /седемстотин и деветдесет лева и тридесет и една стотинки/, сторени по наказателно дело №168/108/2022, образувано и водено срещу **Х.Ф.** за извършено от него, на **07.05.2021г.**, престъпление „трафик на мигранти“ по чл.263, ал.1 и ал.2, б.„а“ от НК на Република Румъния.

Засегнатото лице **Х.Д.Ф.**, редовно призован, се явява лично в съдебно заседание, изразява желание да бъде представляван от адвокат, но не разполага с финансови възможности. По тази причина, на засегнатото лице е назначен служебен защитник, който го представлява в производството.

В съдебно заседание представителят на СГП посочва, че са налице условията на българския закон за признаване на решението на на Окръжен съд – гр.Арад, Република Румъния, за налагане на финансова санкция спрямо засегнатото лице.

Служебният защитник на засегнатото лице – адв. Д., също изразява становище, че са налице законовите основания да бъде признато решението на на Окръжен съд – гр.Арад, Република Румъния.

Засегнатото лице **Х.Д.Ф.** заявява, че желае да заплати доброволно направените разноски в наказателното производство пред румънския съд.

Софийски градски съд, след като се запозна с доказателствата по делото и взе предвид становището на страните, намира за установено следното:

Засегнатото лице **Х.Д.Ф.** е роден на ****г. в гр.Хасково, българин е, български гражданин, разведен, със средно образование, осъждан, с ЕГН-*****, с настоящ адрес: гр.София, ж.к.,„Бели брези“, ул.****.

По делото е приложено Удостоверение по чл.4 от Рамково решение 2005/214/ПВР на Съвета на Европа относно прилагането на принципа за взаимно признаване на финансови санкции, издадено въз основа на решение №467/22.11.2022г., влязло в сила на 31.01.2023г., на Окръжен съд – гр.Арад, Република Румъния, с което българският гражданин **Х.Д.Ф.** с ЕГН-*****, е осъден да заплати съдебните разноски в размер на 2000.00 румънски леи /две хиляди румънски леи/, с левова равностойност по

фиксинга на БНБ към датата на решението **790.31 лв.** /седемстотин и деветдесет лева и тридесет и една стотинки/, сторени по наказателно дело №168/108/2022, образувано и водено срещу **Х.Ф.** за извършено от него, на **07.05.2021г.**, престъпление „трафик на мигранти“ по чл.263, ал.1 и ал.2, б.“а“ от НК на Република Румъния.

Налице е годно изпълнително основание – решение за налагане на финансова санкция, придружено с Удостоверение по чл.4 от Рамково решение 2005/214/ПВР на Съвета на ЕС. Въз основа на решението за налагане на финансова санкция, представляваща направени съдебни разноси по воденото срещу засегнатото лице наказателно производство, за извършено от него на **07.05.2021г.**, престъпление „трафик на мигранти“, съгласно чл.263, ал.1 и ал.2, б.“а“ от румънския НК, влязло в сила на 31.01.2023г., с което засегнатото лице е осъдено да заплати парична сума в размер на 2000.00 румънски леи, като в удостоверението изрично е посочено, че основаниято за налагане на санкцията е влязла в сила присъда, с която **Х.Ф.** е признат за виновен в извършване на престъпление „трафик на мигранти“ по чл.263, ал.1 и ал.2, б.“а“ от НК на Р Румъния, с която е осъден да заплати и сторените в хода на наказателното производство разноси.

Наложената финансова санкция, чието признаване се иска, се изразява в сторени съдебни разноси в наказателно производство, водено срещу засегнатото лице, за извършено от него престъпление „трафик на мигранти“ по чл.263, ал.1 и ал.2, б.“а“ от румънския НК, приключило с влязла в сила осъдителна присъда. Посоченото престъпление не е включено в каталога на чл.14, ал.2 от ЗПИИРКОРНФС, в която разпоредба са посочени престъпленията, за които не се изисква двойна наказуемост.

Описанието на посоченото престъпление, дадено в удостоверението по чл.4 от Рамково решение 2005/214/ПВР на Съвета на Европа, приложено по делото, съответства на престъпление по чл.281, ал.2, т.1, пр.1, т.5 вр. ал.1 от НК на Република България, т.е. престъплението, за което е осъден **Х.Ф.** от румънския съд е престъпление и по българския НК. С оглед на това, налице е двойната наказуемост, изискуема съгласно нормата на чл.14, ал.1 от ЗПИИРКОРНФС.

На следващо място, нужно е да се отбележи, че Удостоверението по чл.4 от Рамково решение 2005/214/ПВР на Съвета на Европа, е издадено за наложена финансова санкция, представляваща направени съдебни разноси по воденото срещу засегнатото лице, наказателно производство, в което **Х.Ф.** е признат за виновен с влязла в сила присъда за извършено на **07.05.2021г.**, престъпление „трафик на мигранти“ по чл.263, ал.1 и ал.2, б.“а“ от НК на Република Румъния, като му е наложено и съответното наказание, предвидено за това престъпление в румънския наказателен закон. Съгласно посочената в удостоверението разпоредба на чл.274, ал.1 от румънския НК, в случай на постановяване на осъдителна присъда, обвиняемият е длъжен да заплати съдебните разноси, авансирани от държавата, с изключение на разноските за

назначените от съда адвокати и преводачи, които се поемат от държавата. Според чл.189, ал.3 от НПК на Република България, когато подсъдимият бъде признат за виновен, съдът го осъжда да заплати разноските по делото, т.е. и българският наказателно-процесуален закон предвижда аналогично решение за разноските, направени в хода на наказателното производство, когато подсъдимият бъде признат за виновен.

Ето защо, съдът прие, че в случая е налице изискуемата по чл.30, ал.1 от ЗПИИРКОРНФС, двойна наказуемост.

В този смисъл е налице влязъл в сила в държава-членка на ЕС акт за налагане на задължение за плащане, по смисъла на чл.3 ал.1 т.1 ЗПИИРКОРНФС.

След обсъждане на основанията по чл.35 ЗПИИРКОРНФС, няма основание българският съд да постанови отказ от признаване и изпълнение на наложената финансова санкция, доколкото не е налице нито една от посочените в този текст на закона хипотези.

На засегнатото лице е наложена финансова санкция в румънски леи, с оглед на което и съобразявайки разпоредбата на чл.32, ал.1 ЗПИИРКОРНФС вр. чл.16, ал.8 ЗПИИРКОРНФС, съдът определи равностойността на сумата от 2000 румънски леи в български лева по фиксирания курс на Българска народна банка – 0.395157 лв. за една румънска лея в деня на постановяване на решението – **790.31 лв.** /седемстотин и деветдесет лева и тридесет и една стотинки/.

Предвид изложеното, съдът прие, че в случая са налице условията за признаване на решение №467/22.11.2022г., влязло в сила на 31.01.2023г., на Окръжен съд – гр.Арад, Република Румъния, с което българският гражданин **Х.Д.Ф.** с ЕГН-*****, е осъден да заплати съдебните разноски в размер на 2000.00 румънски леи /две хиляди румънски леи/, сторени по наказателно дело №168/108/2022, образувано и водено срещу **Х.Ф.** за извършено от него, на **07.05.2021г.**, престъпление „трафик на мигранти“ по чл.263, ал.1 и ал.2, б.“а“ от НК на Република Румъния, в установения размер.